

Dobré ráno na Den GIS

Několik málo dní před konáním Dne GIS jsem byl pozván do studia Dobrého rána v České televizi. Spolu s Doc. Ing. Václavem Čadou, CSc. ze Západočeské univerzity v Plzni jsem dostal příležitost vysvětlit širokému okruhu diváků, čím se zabývám, co se skrývá pod zkratkou GIS a jak nás všechny tato technologie ovlivňuje a pomáhá nám.

Nejprve jsem byl zaskočen, že bych se měl já – bez jakýchkoliv zkušeností s televizním studiem – jít posadit před televizní kameru. Váhal jsem však jen malou chvíli. Příležitost ukázat všem divákům tu zázračnou technologii, kterou GIS podle mého názoru zcela bezesporu je, vyhrála nad mými rozpaky. Posléze přibyl i druhý argument: televizi znám jen ze svého obývacího pokoje a nahlédnout do zákulisí výroby pořadu také není k zahoezení.

15. listopad se blížil a já jsem začal přemýšlet, jak asi bude rozhovor s moderátorkou probíhat. Čekal jsem, zda dostanu předem nějaké otázky, na které se budu celý den pečlivě připravovat. Otázky nepřicházely, a tak jsem si začal v předstihu připravovat příklady, na kterých bych divákům názorně vysvětlil, že bez GIS je jejich další život nemyslitelný. Večer před návštěvou studia zazvonil můj mobilní telefon. S moderátorkou jsem měl příjemný rozhovor, ze kterého vyplynula její obava, zda si uvědomuji, že podstatná část diváků netuší, co ten GIS je. Zahrnul jsem ji množstvím příkladů, téměř jsem vyjmenoval všech tisíc našich uživatelů, vlastně jsem ji ani nepustil ke slovu, aby se mi v závěru našeho jednostranného dialogu dostalo ujištění, že vše proběhne v pořádku.

Že vše bude v pořádku, jsem si nebyl zcela jist. Ve vaně jsem si opět opakoval všechny své argumenty, které se musí veřejnost dovědět, aby po vysílání všichni věděli nejen to, že 15. listopad 2006 je Dnem GIS, ale začali také přemýšlet o jeho budoucím využití. Spolu s přípravou svého vystoupení, kdy jsem neznal znění otázek, jsem řešil ještě jeden problém: jak se obléci. V době

vysílání ranních pořadů jsem obvykle na cestě do kanceláře, a tak neznám zvyklosti.

Se spoustou otázek a neznámých jsem ráno vyrazil na Kavčí hory. Pořad začínal v 8.20, v 8.00 jsem se měl setkat s Doc. Čadou u vrtácké ČT. Tak se i stalo, byli jsme zavedeni do maskérny, byla nám nabídnuta káva, kterou jsme však nestihli před pořadem vypít. Byli jsme totiž odváděni do studia, kde jsme se přivítali se sympatickou moderátorkou. Jistě tušíte, že o skladbě otázek předem nemůže být ani řeči. Stačil jsem ještě po studiu rozložit plakáty a další propagační předměty upozorňující, že se diváci probouzejí do Dne GIS. Sotva jsem si sedl, začalo živé vysílání. Moderátorka položila první dotaz a my s Doc. Čadou jsme si dávali vzájemně přednost, kdo odpoví jako první. Vyhrál jsem, na první otázku perfektně odpověděl on. Dalším otázkám jsem se již nevyhнул. Moje příprava se vytratila, uvědomil jsem si, že říkám věci jinak, než jsem si je v duchu připravoval. Nejvíce mě však tížilo, že bych potřeboval mnohem více času, abych vše dokonale vysvětlil. Snadno se něco řekne do éteru, ale tak, aby to bylo správně pochopeno, to už vyžaduje umění a asi i zkušenost. Zatímco jsem nebyl spokojen se svými odpověďmi, obdivoval jsem moderátorku, jak výborně měla připravené dotazy.

Po návratu ze studia jsem se ptal svých kolegů a známých, jak se jim pořad líbil. Nevím, zda jen ze slušnosti, ale říkali něco ve smyslu, že se jim naše vystoupení líbilo a že to byla velmi dobrá akce Dne GIS. Večer jsem ovšem zavolal své třináctileté neteři a na můj dotaz bez váhání odvětila: „Strejdo, bylo to dobré, ale musíš mi někdy vysvětlit, co je to ten GIS“. A tak, vážení čtenáři a kolegové GIS, osvěta je nikdy nekončící proces.

Blíží se opět konec roku. Dovolte mi proto využít již tradičně této příležitosti, abych vám všem poděkoval za vaši přízeň, za vaši práci, které si velmi vážím, a popřál vám jménem svým i svých kolegů krásné Vánoce a hodně štěstí, zdraví a úspěchů v novém roce 2007.

Petr Seidl